RIIGILE KUULUVATE KOOLIMAJADE LINNA OMANDUSEKS VAHETAMINE.

Mitmed linnale kuuluvad kinnisvarad — majad ja maa-alad — olid riigiasutiste, peamiselt kaitseväeosade kasustada, mille eest riik maksis linnale üüri. Teiselt poolt aga olid linna ja koolide kasustada riigile kuuluvad majad, kusjuures linn ja koolid maksid nende eest riigile üüri. Niisugune olukord ei olnud otstarbekohane, sest tekitas raskusi ja sekeldusi majade valitsemise, korrashoiu ja remonteerimise alal. Loomulikult peaksid kaitseväe kasustada olevad hooned ja ruumid olema riigi oma korralduses, sest siis saaks riik neid korraldada otstarbekamalt ja nii, kuidas nõuab seda kaitseväe elu. Kuna linnavalitsus korraldab kohapeal koolielu, siis on õige ja otstarbekohane, et koolimajad peaksid olema selle omad, kes neid kasustab. Linnale kuuluvate kasarmute maa-alal on osa hooneid riigi omad. Kui riik tahab ehitada sinna uusi hooneid, siis on ta sunnitud seda tegema linnale kuuluvale maa-alale, mis pole jällegi otstarbekohane. Pealeselle üürivahekorra kindlaksmääramine ja üürirahade õiendamine tekitas ülearust tööd kantselei-kirjavahetuse kui ka arvepidamise alal.

Et neid keerulisi vahekordi lihtsustada ja otstarbekohaselt ümber korraldada, leiti tarvilikuks linna päralt olevad kinnisvarad, mis riigiasutiste kasustada, vahetada linna asutiste ja koolide kasustada olevate kinnisvarade vastu.

Vahetamisküsimus oli kaalumisel juba 1926. aastast alates ja vastavad ministeeriumid andsid vahetamiseks ka oma esialgse nõusoleku. Selle põhjal moodustati komisjon ministeeriumide, riigikontrolli ja linnavalitsuse esindajaist, kes hindasid kohapeal vahetusele kuuluvad linna ja riigi päralt olevad kinnisvarad.

Selle komisjoni koosolekul jäi lahtiseks maa hinna küsimus. Ministeeriumi esindajad olid seisukohal, et kasarmute all oleva maa eest võiks maksa 1 kr. ruutmeetrist, kuna linnavalitsuse esindajad nõudsid 1,5 krooni, mistõttu lõplik kokkulepe jäi saavutamata. Linnavalitsus seepeale oma kirjas Kaitseministeeriumile rõhutas, et maa hind 1,5 krooni ruutmeetrist võiks siiski olla ministeeriumile vastuvõetav, kuna vahetusele tulevad objektid pole äri-iseloomuga, vaid teatavaks otstarbeks, ja nende hindamine seepärast puht turuhinna järgi on raske.

Kaitseministeerium omalt poolt saatis kohaliku diviisi-ülema kaudu ettepaneku, et linn lepiks kasarmute maa-ala hinnaga 1,3 krooni ruutmeetrist, kusjuures riigi kasuks tekkiv puudujääk kaetaks Jaama mõisa maa-alast ühe maatüki juurdeandmisega. See maatükk on tarvilik kasarmuplatsi suurendamiseks, kuhu tuleb ehitada juurde ladusid, spordiplats jne., kui kaitseväe kavade teostamisel kõik väeosad koondatakse kasarmuplatsile.

Linnavalitsus küsimust kaaludes leidis, et võiks vastu tulla maahinnas ja olla nõus Jaama mõisa maa-alast 2,919 ha juurdeandmisega.